

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2014, č. j. 22 A 129/2013 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2013, č. j. MSK 132515/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opava ze dne 30. 7. 2013, č. j. MMOP 82203/2013/13259/2013/VNIT, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o opravu údajů zapsaných v knize narození pana P. M.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojl žalobou ze dne 22. 10. 2013, v níž tvrdil, že napadené rozhodnutí je zmatečné, odůvodněné bludem, protože správní orgán odmítl předvolat účastníky správního řízení a protože vycházel ze zfalšovaných listin, jejichž platností a správností se nikdo nezabýval. Žalobce se dovolával toho, že na soudě

v minulosti své otcovství popřel. Při nesouhlasném určení jména dítěte měl matrikář v minulosti správně postupovat tak, že měl věc postoupit na soud, což se dle žalobce nestalo. Žalobce dospěl k závěru, že dle zfalšovaných listin se B. M. žádné dítě v uvedenou dobu nenarodilo. Žalobce proto navrhoval, aby soud vydal předběžné opatření, kterým uloží osobám, jimž byl vydán rodný list na dítě P. M., dát tento rodný list do úschovy soudu. Dále navrhoval, aby mu byl pro řízení ustanoven zástupce Mgr. F. D., aby byl osvobozen od soudních poplatků a aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

[3] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 11. 2013, č. j. 22 A 129/2013 – 19, zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2014, č. j. 4 As 160/2013 – 28.

[4] Krajský soud v Ostravě proto stěžovatele vyzval dne 31. 3. 2014 k tomu, aby zaplatil soudní poplatek za předmětnou žalobu. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 3. 4. 2014, v níž opětovně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce Mgr. F. D. Svou žádost odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě trestného činu, zvláště když své otcovství před soudem popřel. Soudkyni označil za podjatou, neboť rozhodovala v předchozím řízení a je proto ze zákona vyloučena z projednávání věci.

[5] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 24. 4. 2014, č. j. 22 A 129/2013 – 45, řízení zastavil, protože žalobce nezaplatil soudní poplatek. K podání žalobce ze dne 3. 4. 2014 soud konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by vedly ke změně jeho názoru na možnost přiznat žalobci osvobození od soudních poplatků.

[6] Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne ze dne 24. 4. 2014, č. j. 22 A 129/2013 – 45, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 30. 4. 2014, v níž se dovolával kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdil, že usnesení je zmatečné, neboť nejsou uvedeni účastníci řízení. Věc navíc rozhodovala vyloučená soudkyně, která rozhodovala v předchozím řízení a která propaguje justiční zločiny minulého režimu. Stěžovatel trval na tom, že otcovství k P. M. před soudem účinně popřel a že je rozhodováno na základě zfalšovaných listin. Poukazoval přitom na to, že uplatňuje nároky dle zákona č. 198/1993 Sb., tudíž má být řízení o tomto nároku osvobozeno od placení soudních poplatků. S ohledem na výše uvedené vyslovil stěžovatel přesvědčení, že mu soud upírá právo na spravedlivý soudní proces a porušuje jeho práva garantovaná ústavním pořádkem. Proto požadoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil, aby mu přiznal osvobození od soudních poplatků a aby mu ustanovil zástupce.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Podáním ze dne 30. 5. 2014 stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči soudcům, kteří měli podle rozvrhu práce rozhodnout o předmětné věci. Nejvyšší správní soud (v jiném senátě) usnesením ze dne 16. 7. 2014, č. j. Nao 257/2014 – 29, rozhodl, že soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Dagmar Nygrínová, JUDr. Jiří Palla, Mgr. Aleš Roztočil, JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Jan Vyklický a Mgr. Radovan Havelec nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 4 As 112/2014.

pokračování

II. Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení stěžovatele advokátem pro řízení o kasační stížnosti, které je podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. povinné na rozdíl od řízení před krajským soudem, kde účastník řízení nemusí být zastoupen advokátem. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž bylo řízení zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77). Proto ani samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů opakovaně podané v průběhu řízení o kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť dovozuje nezákonné rozhodnutí o zastavení řízení. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“ Pod tento kasační důvod však lze podřadit i další kasační důvody v podobě důvodů podle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98.

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel je toho názoru, že usnesení je „zmatečné“. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku podřadil pod důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dovolávající se nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[14] „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit

pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[15] V případě napadeného usnesení se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené usnesení jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného usnesení pro jeho nesrozumitelnost.

[16] Napadené usnesení dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil svůj názor na to, proč je nutné řízení zastavit. V případě takového rozhodnutí o procesní otázce se krajský soud z povahy věci nemohl vyjádřit k jednotlivým žalobním námitkám (zejm. týkajícím se údajného falšování listin a podpisů stěžovatele vztahujícím se k věci samé), neboť by v procesním rozhodnutí nahrazoval posouzení, které přichází v úvahu až v následném meritorním rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud dále neshledal naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podobě rozhodování věci vyloučenými soudci. Důvod pro vyloučení soudce podle ustanovení § 8 s. ř. s. představuje pouze to, že se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Tvrzení, že soudkyně krajského soudu údajně propaguje „justiční omyly komunistického režimu vládnoucího v České republice před rokem 1989“, zcela evidentně naplnit důvod pro její vyloučení nemůže, protože toto zcela nepodložené a dehonestující tvrzení o subjektivních postojích soudkyně nedokládá, že by měla poměr k věci, kterou v daném případě stěžovatel učinil předmětem řízení, tedy to, zda správní orgány správně nevyhověly žádosti stěžovatele o opravu údajů zapsaných v knize narození pana P. M. Navíc jde o námitku pozdě uplatněnou z hlediska ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s., a proto k ní nelze přihlížet.

[18] K tvrzení stěžovatele, že soudkyně JUDr. Javorová měla prohlásit, že danou věc rozhodovala v původním řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato soudkyně by byla podle § 8 s. ř. s. vyloučena pouze tehdy, pokud by se podílela na projednávání věci u správního orgánu nebo u soudu nižší instance, nikoli v případě, kdy tato soudkyně opakovaně projednává žaloby stěžovatele – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 – 18.

[19] K otázce vlastní nezákonnosti napadeného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku a naplnění stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že se nemůže v tomto řízení vyjadřovat k otázce, zda žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem či nikoli. Nejvyšší správní soud totiž je v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je totiž vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud řízení o žalobě zastavil a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti

pokračování

pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65). Nemůže se proto vyjadřovat k otázce, zda stěžovatel své otcovství popřel či nikoli, zda zápis do knihy narození byl proveden na základě zfalšovaných listin, zda bývalá manželka stěžovatele byla v inkriminovanou dobu ve zdravotnickém zařízení či nikoli, případně zda P. M. je synem bývalé manželky stěžovatele.

[20] Pokud stěžovatel namítá, že uplatňuje nároky podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), a dovozuje, že z toho důvodu je na něm soudní poplatek vymáhán neprávem, musí Nejvyšší správní soud stěžovatele upozornit, že předmětem soudního přezkumu učinil rozhodnutí žalovaného týkající se opravy údajů zapsaných v knize narození pana P. M., nejedná se tudíž o řízení, na které by dopadal zákon o protiprávnosti komunistického režimu a které by tak bylo osvobozeno od placení od soudních poplatků již na základě zákona, jak dovozuje stěžovatel, ani se nejedná o řízení o popření otcovství, jak se stěžovatel mylně domnívá. Na tuto skutečnost byl ostatně upozorněn v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2014, č. j. 4 As 160/2013 – 28, podle kterého *„Dovolává-li se stěžovatel toho, že uplatňuje svá práva podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), a podle prováděcích předpisů k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu, neshledává Nejvyšší správní soud tuto argumentaci příležitou. Napadená rozhodnutí se totiž týkala opravy údajů zapsaných v knize narození u pana P. M. Nejvyšší správní soud v zákoně o protiprávnosti komunistického režimu neshledává jakýkoli podklad pro to, aby správní orgány v případě opravy údajů zapsaných v knize narození přihlížely k jiným skutečnostem, než které jsou uvedeny v příslušném předpisu. V napadeném rozhodnutí nebyl zákon o protiprávnosti komunistického režimu, případně jiné předpisy týkající se vypořádání se s komunistickou minulostí, použit. Argumentace stěžovatele ohledně zákona o protiprávnosti komunistického režimu a prováděcích předpisů se proto zcela míjí s předmětem soudního přezkumu – s napadeným rozhodnutím.“*

[21] Nejvyšší správní soud k opakovaným námitkám stěžovatele týkajícím se údajného popření otcovství nad rámec výše uvedeného odkazuje (jako obiter datum) na odůvodnění předchozího rozsudku zdejšího soudu v dané věci ze dne 8. 1. 2014, č. j. 4 As 160/2013 – 28, v němž stěžovateli vysvětlil, že *„ze své evidence o rozhodovací činnosti (stejně jako Krajský soud v Ostravě) zjistil, že stěžovatel se již v minulosti domáhal opravy údajů zapsaných v knize narození pana P. M. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2010, č. j. 7 As 73/2009 – 206, k námitkám stěžovatele o falšování podpisů a listin, stejně jako k údajnému popření jeho otcovství uvedl, že „Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel namítá nedostatek skutkových důvodů, neboť tvrdí, že otcovství popřel a odkazuje na bližší nespecifikované občanskoprávní řízení a rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 9 Co 225/77, ze dne 23. 5. 1997, a vytýká krajskému soudu pochybení spočívající v tom, že nedoplnil dokazování, zejména výslech svědků. Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že stěžovatel a B. P. uzavřeli dne 20. 3. 1976 manželství a za jeho trvání se dne 7. 1. 1977 narodil P. M. Manželství stěžovatele a B. M., roz. P. bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Karvině ze dne 29. 7. 1977, sp. zn. 15C 51/77, a tento rozsudek nabyl právní moci dne 13. 10. 1977. Protože P. M. se mimo*

jakoukoliv pochybnost narodil za trvání manželství stěžovatele, svědčila mu ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona o rodině zákonná domněnka otcovství k tomuto dítěti, a proto byl oprávněně zapsán v matrice jako otec. Stěžovatel tak zcela důvodně tvrdí, že jeho otcovství nebylo určeno souhlasným prohlášením rodičů, ale přitom nesprávně směřuje určení otcovství na základě souhlasného prohlášení rodičů podle ust. § 52 zákona o rodině a prohlášení rodičů o jméně dítěte podle ust. § 42 odst. 1 vyhl. 182/1959 Ú.l. V průběhu správního řízení, ani následně v řízení soudním stěžovatel neprokázal, že by bylo pravomocně rozhodnuto o popření jeho otcovství k P. M., když rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 1977, sp. zn. 9 Co 225/77, na který se odvolává v kasační stížnosti, bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 17. 3. 1977, č. j. 13 Nc 35/77 – 16, o úpravě výchovy a výživy k nezl. P. M. Tedy z něj neplyne nic, co by se týkalo popření otcovství stěžovatelem. Stěžovatel tak neprokázal, že by zákonem stanoveným způsobem popřel své otcovství k P. M.. Protože ve správním řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti, a krajský soud, který vycházel v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, neboť vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu nebylo třeba provádět dokazování, zejména ve vztahu k tvrzenému zfalšování podpisu stěžovatele na prohlášení rodičů o jméně dítěte. Tato otázka je pro posouzení věci právně bezvýznamná, protože otcovství stěžovatele se nijak neodvíjí od tohoto prohlášení, když se P. M. narodil za trvání manželství stěžovatele. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek skutkových důvodů proto není důvodná. Stejně tak není důvodná stížní námitka ve smyslu ust. § 103 odst. písm. b) s. ř. s., v níž stěžovatel konkrétně namítal, že správní orgán při zjišťování skutkové podstaty porušil zákon o rodině v ust. § 57 odst. 1, zákon o matrice a vyhlášku č. 182/1959 Ú. l., přičemž v těchto porušeních spatřuje komunistické zločiny. Obsah správního spisu nenasvědčuje tomu, že by magistrát a krajský úřad nevycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu či při jeho zjišťování nějakým způsobem porušily zákon. Oba správní orgány vycházely z platné právní úpravy určení otcovství v případě narození dítěte za trvání manželství a správně dovodily, že není důvod pro opravu údajů zapsaných v knize narození, nebyla-li splněna podmínka stanovená v ust. § 5 odst. 2 zákona o matrikách pro změnu zápisu v matriční knize.“

[22] Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelem tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušení Ústavy (čl. 3, 4, 10 a 96), Listiny základních práv a svobod (čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1 a 3, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2, čl. 38 odst. 2). Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že je kasačním soudem zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohlédávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. Pouhý výčet ustanovení předpisu proto nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k takovému výčtu v konkrétní rovině proto nemůže vyjadřovat.

[23] K dalším obtížně uchopitelným námitkám stěžovatele, které se pouze okrajově týkají předmětu věci, lze souhrnně konstatovat, že žádná z nich není způsobilá zpochybnit věcnou správnost a zákonnost napadeného usnesení, neboť námitky směřují proti údajnému spáchání teroristického činu soudem, nebo jimi stěžovatel trvá na provedení testu DNA. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by se krajský soud dopustil v předcházejícím řízení jakýchkoli machinací.

[24] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud řízení o žalobě stěžovatele zastavil podle § 9 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Předchozí rozhodnutí krajského soudu o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků

pokračování

bylo zákonné a správné. Stěžovatel byl řádně a opakovaně vyzván k zaplacení soudního poplatku a byla mu stanovena přiměřená lhůta k jeho zaplacení; během této náhradní lhůty ovšem soudní poplatek nezaplatil a neučinil tak ani později, do doby, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení. Současně relevantním způsobem nedoložil, že by v jeho případě existovaly podmínky pro prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku.

[25] Krajský soud zcela vyčerpávajícím způsobem objasnil, proč napadeným usnesením řízení zastavil, poukázal na všechna relevantní zákonná ustanovení, která na věc dopadají a řádně je na věc aplikoval. Z usnesení krajského soudu je patrné, že jiný postup než zastavení řízení nebyl v nynější věci možný, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu